

Amerika.

Af Aleksis Petersen.

II.

Den amerikanske Konkurrence og det europæiske Landbrug.

„Den amerikanske Konkurrence“ har i det sidste Aars-tid sat de europæiske Landmænd mange graa Haar i Hovedet. England er vel det Land, der berøres mest direkte af den; men ogsaa for de andre europæiske Lande har den, omend tildels kun mere indirekte, sin store Betydning. At et Landbrugs-Land som Danmark med Opmærksomhed maa følge Nordamerikas kolossale Kornudførsel og betydelige Export af Kvæg, Kjød, Smør, Ost, Skinker, Flesk og Fedt, — er en Selvfølge. Af Vigtighed er da navnlig Spørgsmaalet, om den amerikanske Export af Landbrugsprodukter tør antages at ville holde sig paa sin nuværende betydelige Højde (eller maaske endog vil gaa endnu højere op!), — eller om vi her have at gjøre med et Fænomen af en blot forbigaaende Karakter. Med dette Spørgsmaal bør man se at komme paa det Rene, inden man tager Stilling ligeoverfor Landmændenes Forlangender om Beskyttelse. I Tyskland findes der, som bekjendt, et stort agrarisk Beskyttelsesparti, og endog i

Frihandelslandet England har der hævet sig Røster, som forlange Beskyttelse for Landbruget; i Danmark gjør man sikrest i at være belavet paa Alt. Men ligeoverfor de Fordringer, som Landmændene alt have hævet eller lave sig til at hæve, er det dog aabenbart af den største Betydning, at man besvarer sig Spørgsmaalet: skyldes den usædvanligt store Export af Landbrugsprodukter fra Nordamerika exceptionelt rige Høste, exceptionelt lave Transportomkostninger eller andre Forhold af exceptionel Karakter? eller skyldes den Forhold, der kunne antages at ville holde sig? Besvares det sidste Spørgsmaal bekræftende, mener man m. a. O., at Amerika ogsaa i de kommende Aar stadigt vil udføre saadanne Masser, som det har udført i det sidste Aar, — saa er det ikke let at se, hvorledes man kunde retfærdiggjøre en Beskyttelse af det europæiske Landbrug; thi en saadan Beskyttelse vilde jo kun betyde, at man søgte at holde den økonomiske Virksomhed paa en unaturlig Maade i et Spor, som den havde en naturlig Tendens til at forlade; og Beskyttelsen vilde her som overalt gaa ud paa at plyndre en Samfundsklasse til Bedste for en anden; en Beskyttelse af Landbruget vilde overhovedet have de samme Misligheder som en Beskyttelse af Industrien, — kun maaske i en potenseret Grad. — Kommer man derimod til det Resultat, at den amerikanske Landbrugs-Export skyldes forbigaaende Forhold, og at den altsaa ikke vil kunne holde sig paa sit nuværende høje Standpunkt, bliver Sagen en anden. Samfundet i sin Helhed har en saa stor Interesse i, at Katastrofer paa den økonomiske Virksomheds Omraade saa vidt muligt forebygges, at der kan være Opfordring til paa en eller anden Maade midlertidigt at hjælpe en enkelt Samfundsklasse over eventuelle forbi-

gaaende Vanskeligheder, naar det kan antages, at denne Hjælp vil være et Middel imod de befrygtede Katastrofer.

Hvorledes det nu end forholder sig hermed, er Sagen i ethvert Fald af stor Interesse for Danmark. Det er derfor kun naturligt, at den under Finanslovbehandlingen blev diskuteret i Folketinget, navnlig af Bille og Ingerslev. Ogsaa vi skulle bringe nogle Data til dens Belysning, — et Uddrag af et Par Afhandlinger, Nationaløkonomen, Prof. Dr. H. Paasche nylig har offentliggjort i Prof. Conrads «Jahrbücher» (XXXIII S. 91 fgg. og S. 195 fgg).

Navnlig Anlægget af Kanaler og Jernbaner, overhovedet Forbedringerne af Samfærdselsvæsenet gjorde det muligt for Amerikanerne at inddrage under Dyrkning store Strækninger, der tidligere havde ligget mer eller mindre ubenyttede hen. Dertil kom Indførelsen og den videre Udvikling af Landbrugsmaskiner, der i en meget høj Grad sparede Menneskekraft. Disse Forhold havde til Følge, at Kornproduktionen i Amerika steg efter en overordenlig stærk Maalestok, og der fremkom en Overskudsproduktion (navnlig af Hvede og Majs), der maatte søge sit Marked i Evropa. Dette Marked maatte aldeles overvejende søges i England: Hovedkonsumenten af fremmed Korn har England i lange Tider været, og det er da ogsaa til dette Land, at Amerika navnlig sender sit Overskud, medens Frankrig kun nu og da har faaet større Kvantiteter fra de Forenede Stater, og Tyskland, Holland, Belgien, de nordiske Riger osv. kun faa forholdsviis ubetydelige Mængder af Noramerikas store Rigdom. Umiddelbart berøres derfor nærmest kun de engelske Landmænd af den amerikanske Konkurrence; men da det engelske,

specielt det londonske Kornmarked for en stor Del er toneangivende med Hensyn til de europæiske Kornpriser, blive ogsaa de Lande, der ikke direkte have noget at gjøre med amerikansk Korn, i det Mindste middelbart berørte.

Men ikke blot paa det europæiske Kornmarked optræde Amerikanerne i de senere Tider med Eftertryk; — paa Kvæg- og Mejeriproduktmarkedet ere de ikke mindre farlige Konkurrenter for de europæiske Landmænd. I tidligere Tider havde de uhyre Hjøder paa de amerikanske Prærier kun Betydning for Evropa, derved at Huderne og Uldet udførtes, men Kjødet gik omtrent til Spilde; — nu, derimod, sender Amerika Masser af Kreaturprodukter over Atlanterhavet: med Talg og Fedt skete Begyndelsen; saa kom saltet og røget Oxe- og Svinekjød; derefter begyndte Amerika at byde Evropa sine Oste og sit Smør; og endelig kom Turen til fersk Kjød og levende Kvæg. Ogsaa om de amerikanske Kreaturprodukter gjælder det, at England er, vel ikke den eneste, men ubetinget den allervigtigste europæiske Konsument. Ogsaa her bliver altsaa den amerikanske Konkurrence kun af mere indirekte Betydning for de andre europæiske Lande. Hvad der indføres af amerikansk Smør, Ost, Kjød og Kvæg i andre Lande, er forholdsvis saare ubetydeligt; af Fedt, Skinker og røget Kjød indgaar der endel mere; navnlig er amerikansk Fedt blevet en vigtig Indførselsartikel ogsaa for andre europæiske Lande end England. Til England er Udførselen af amerikanske Huder, amerikansk Fedt og andre Landbrugsprodukter steget med rivende Fart. Ikke engang Halvdelen af det engelske Oste- og Smørforbrug kan den engelske Produktion dække, og navnlig af Ost maa det hente store

Mængder fra Amerika: 1856—59 indførte England kun 57 000 eng. Ctnr. Ost fra Amerika; siden da er Indførselen af amerikansk Ost stegen jævnt og stadig, og udgjorde 1877 over 1 Million eng. Ctnr. (foruden et Par Hundrede Tusinde fra Kanada), og de udmærkede amerikanske Oste have paa det engelske Marked sikret sig en Plads, som de ikke kunne fortrænges fra, og som synes stedse at ville voxe i Omfang. — Men disse Forsendelser af amerikansk levende Kvæg og fersk Kjød, der i de sidste Aar vise sig i stedse større Mængder paa de engelske og skotske Kvæg- og Kjødmarkeder, volde dog Landmændene langt større Bekymringer end hele den øvrige Indførsel af Kreaturprodukter. De amerikanske *farmers* have efterhaanden — ved Hjælp af engelske Tyre og Væddere — bragt deres Racer til omtrent samme Fuldkommenhed som de bedste engelske, og man forstaar nu at føre Kvæget paa en saadan Maade den lange Vej over Oceanet, at det ankommer paa de engelske Markeder i fortrinlig Tilstand. Intet Under, at de londonske slagtere gjerne købe de amerikanske Varer og betale samme Priser for dem som for gode engelske Stude! intet Under, at alle London'er- og Liverpool'er-Markedsberetninger fra ifjor med en vis Ængstelighed skynde sig med at berette, at saa og saa mange «Amerikanere» vare paa Markedet, og at Markedet som en Følge deraf var i den eller den Stemning.

Allerede i Tres'erne gjorde man nogle Forsøg paa at føre levende Kvæg over Atlanterhavet, men Forsøgene vare ikke heldige: Kvæget ankom i daarlig Tilstand, og man opgav indtil Videre Tanken om, at det skulde kunne lønne sig at føre Kvæg fra Amerika til Evropa. Men i 1875 anstillede Kanada Forsøget igjen, saaledes at man

benyttede sig af store specielt for Kvægtransport indrettede Dampskibe, hvor Dyrene daglig kunde faa Bevægelse og frisk Luft. Dette Forsøg lykkedes saa godt, at ikke blot Kanada men ogsaa de Forenede Stater nu med Iver kastede sig over Kvægexporten:

fra Amerika (o: de Forenede Stater og Kanada) udførtes til England:

	Hornkvæg	Faar	Svin
1875	1511	—	—
1876	2950	1862	—
1877	19 187	23 395	226
1878	86 439	84 072	17 935

Dette vil m. a. O. sige, at Amerika i 1878 leverede en Tredjedel af hele den engelske Hornkvæg- og Svinimport og en Tiendedel af Faareimporten. Enkelte amerikanske Kvægexportører led rigtignok, navnlig paa Grund af det stormfulde Vejr, betydelige Tab; (fra de Skibsladninger, der i 1878 afgik fra Amerika med Kvæg, maatte 10 667 Dyr kastes over Bord, og 2000 døde undervejs eller maatte slagtes før Landingens!); — men alligevel var Fortjenesten saa stor, at kun Mangelen paa Transportskibe hindrede en videre Udvikling af Exporten. Et haardt Slag kunde det derfor være for de Forenede Stater, da et Dekret af 10. Fbr. 1879 bragte «the Contagious Diseases (Animals) Act» af 1878 i Anvendelse paa de Forenede Stater, under Foregivende af at Lungesyge var bleven konstateret der. Men hvad Amerikanerne ikke kunne sende som levende Kvæg, ville de sende som Kjød: samtidigt med at Kvægexporten udviklede sig, tog nemlig Udførselen af Kjød, der kunstigt var konserveret frisk, et endnu stærkere Opsving, og har nu naaet en høj Grad af Fuldkommenhed. Af fersk Oxekjød indførte England fra de Forenede Stater:

1875	3098 Ctnr.
1876	144 336 —
1877	439 440 —
1878	479 118 —

— Det er denne Amerikas Optræden paa det engelske Korn- og Produktmarked, der har sat de evropæiske Landmænd Skræk i Blodet. Overalt høres der Klager, — men intetsteds saa stærke som i England. Alle de engelske Blade have nu i en Række af Maaneder diskuteret «den landøkonomiske Krise». Trods den gode Høst i afvigte Aar gik 815 engelske *farmers* fallit, — næsten det dobbelte Tal af hvad 1877 havde at opvise. Der klages og klages — uagtet Høsten i 1878 stod betydeligt over en Middelhøst, ja var den rigeste Høst England har haft siden 1870. I sin Bog «The Landed Interests» beregner J. Caird — idet han sætter en Middelhøst = 100 — følgende Tal for de sidste Aars Høstudbytte i England:

1869 = 102	1874 = 106
1870 = 112	1875 = 78
1871 = 90	1876 = 76
1872 = 92	1877 = 74
1873 = 80	1878 = 108

Men den gode Høst i 1878 formaaede ikke at trøste de engelske Landmænd over de foregaaende Aars utilfredsstillende Resultater, — eftersom Kornpriserne gik saa stærkt ned, at Profitten blev illusorisk. Og Skylden, eller i alt Fald Hovedskylden herfor bærer: de overraskende store amerikanske Korntilførsler. Amerikas store Kornforraad og usædvanligt rige Høst gjorde det umuligt at holde Prisen paa et nogenlunde højt Punkt: medens de Forenede Stater 1876 kun havde høstet 256 Mill. bushels Hvede, høstede de 1877 325 Millioner og 1878 endog

407 Millioner, saa at Exportevnen steg efter uhyre Proportioner. De Forenede Staters uudtømmelige Forraad og store Udførsler forhindrede, at Priserne for 1877 kunde stige paa en Maade, der svarede til den slette Høst, og trykkede for 1878 Priserne ned under et endnu lavere Niveau, end Høstens Rigdom naturligt betingede. At dette var muligt, uagtet Rusland i den første Halvdel af 1878 var mindre exportdygtigt end sædvanligt, uagtet Frankrig paa Grund af daarlig Høst trængte til stor Indførsel, uagtet Ostindien led af Hungersnød og kun kunde sende lidet til Evropa, uagtet Kina ligeledes led af Hungersnød og trak megen kalifornisk Hvede til sig, — beviser: hvilken betydelig, aldeles enestaaende Overmagt Amerika alt har erhvervet sig i Kornhandelen.

Og det kan ikke nytte, at de engelske Landmænd over de slette Udsigter paa Kornmarkedet søge at trøste sig med saa meget bedre Konjunkturer paa Kreatur- og Kjødmarkedet; — thi selv om Amerika hidtil ikke her i nogen paafaldende Grad har trykket Priserne, men snarere kun forhindret en Prisstigning, saa er Faren der dog, saameget mere som det engelske Publikum, der tidligere var uvilligt sindet mod amerikansk Kjød, mere og mere faar Smag for det. Paa det engelske Marked solgtes der i 1878 mindst $1\frac{1}{3}$ Million Centner amerikansk Oxekjød (hvoraf $\frac{1}{2}$ Mill. Ctnr. fersk, $\frac{1}{3}$ Mill. saltet, og $\frac{3}{5}$ Mill. levende), — og dette er omtrent $12\frac{1}{2}$ pCt. af det i selve Storbritannien producerede Kvantum; tilvisse en ret anseelig Procent, naar man betænker, at Ingen for 3—4 Aar siden vilde have anet denne Konkurrence. Og endnu større er Amerikas Konkurrence med Hensyn til Svinekjød: Der slagtes i Storbritannien aarligt c. 4 800 000 indenlandske Svin, der omtrent give 6 375 000 Centner

Kjød; men den nordamerikanske Import udgjorde ifjor (foruden et mindre Antal levende Svin):

af saltet Svinekjød	322 148 Ctnr.
af Flesk og Skinker fra Kanada	15 194 —
fra de Forenede Stater	3 959 373 —
<hr/>	
ialt	4 296 715 Ctnr.

— altsaa omtrent $\frac{2}{3}$ af Storbritannien og Irlands egen Produktion. Ogsaa her maa ikke glemmes, at Konkurrencen kun er ganske faa Aar gammel.

— Amerikas Indflydelse er i England, med Hensyn til Kornforsyningen, aldeles overvejende, og de amerikanske Korntilførsler til England maatte derfor trykke Priserne paa det engelske Marked. Hvad nu de andre Lande angaar, saa staa de, takket være Kommunikationsvæsenets Udvikling, i en saa nøje Forbindelse med det engelske Kornmarked, at ogsaa de — uagtet de maaske ikke selv indføre meget amerikansk Korn — stærkt maatte føle den amerikanske Konkurrences Tryk. Derfor disse Klager i Tyskland og andre Lande! Men nu komme vi til Spørgsmaalet: er det sandsynligt, at den amerikanske Konkurrence vedvarende vil vise sig saa trykkende for de europæiske Landmænd?

At Amerikas Exportevne i de senere Aar har været særdeles stor, er sikkert nok. De Forenede Stater udførte saaledes (i Finansaarene, der ende 30. Juni):

1861—65 gennemsnitl.	14 818 597 Centner Hvede
1866—70 —	8 746 752 — —
1871—75 —	24 002 058 — —
1876	29 500 000 — —
1877	21 600 000 — —
1878 omtrent	58 000 000 — —
1879 —	100 000 000 — —

Af disse Tal kan der i og for sig ikke drages nogen Slutning med Hensyn til Amerikas fremtidige Exportevne.

Tværtimod er Springet for de to sidste Aars Vedkommende saa voldsomt, at man nærmest maa faa en Mistanke om, at disse to Aar fremvise rent abnorme Forhold, der ikke kunne antages at ville holde sig i Længden: man faar den Mistanke, at ligesaa brat som Hvedeexporten er tagen til, ligesaa brat kunde den synke tilbage til sit tidligere Niveau. I de to sidste Aar var i Virkeligheden den amerikanske Hvedehøst noget ganske usædvanligt. Den udgjorde:

1850	100½ Mill. bushels*)		
1860	173	—	—
1870	231	—	—
1871	231	—	—
1872	250	—	—
1873	281	—	—
1874	308	—	—
1875	292	—	—
1876	256	—	—
1877	325	—	—
1878	407	—	—

En Betragtning af denne Talrække vil nærmest bibringe den Formodning, at de to sidste Aar fremvise Noget, der ligger helt udenfor Reglen, og at de — da meget fede og meget magre Aar afvexle med hverandre — ikke have nogen skrækindjagende Karakter. Men Ulykken er: de sidste Aars uhyre Overskud skyldes ikke alene en særlig rig Grøde, men er for en Del ogsaa begrundet deri, at større Strækninger end tidligere ere inddragne under Korndyrkningen. Som bekjendt har Amerika i sine vestlige Territorier kæmpemæssige Strækninger af fortrinlig Hvedejord, der endnu ere uopdyrkede, og som kunne erhverves for næsten Intet af den første den bedste Ny-

*) 1 bushel = omtrent ½ Td.

bygger. Da Krisen ogsaa i Amerika i Begyndelsen af Halvfjerdserne afløste den tidligere industrielle Blomstring, forlod en Mængde Arbejdere Fabrikerne i Ny Englands Stater og drog vestpaa for der at leve af Agerbrug. De nedsatte sig her, fordi de paa billige Betingelser fik Jord, som de med Lethed kunde dyrke, og Landbruget tog som en Følge heraf et betydeligt Opsving, hvad følgende Tal ville vise:

Med Hvede var besaaet:

1871	20	Mill. Acres
1873	22	— —
1874	25	— —
1875	26	— —
1877	29 $\frac{1}{2}$	— —
1878	34	— —

Siden 1871 ere 14 Millioner Acres altsaa blevne inddragne under Hvedekultur i Nordamerika. Alene i det sidste Aar inddrog Amerika til Hvededyrkning af ny Jord et Areal, der er 1 Million Acres større end det, hele Storbritannien og Irland har besaaet med Hvede. En saadan Udvidelse af Hvededyrkingen kan naturligvis ikke forblive uden Indflydelse paa Verdensmarkedet, og i denne Kjendsgjernings Belysning vise de ovenfor anførte Tal vedrørende Hvedeudførslen og Hvedehøsten sig ganske anderledes. Selv om vi nok saa meget antage, at de to sidste Aars rige Hvedehøst og Hvedeudførsel er noget Usædvanligt, saa er denne Udvidelse af det med Hvede dyrkede Areal dog en konstant Størrelse, som der maa regnes med, og som ogsaa i mindre rige Aar vil komme til at betyde Noget med Hensyn til Amerikas Exportevne. Selv om denne i Almindelighed vil være noget ringere, end hvad den har været i de sidste Aar, saa vil dog hint Plus, der nødvendig resulterer af det dyrkede Areal Ud-

videlse, have Tendens til at udøve et stadigt Tryk paa Priserne. Og hvem garanterer for, at ikke ny Strækninger af den rige jomfruelige Jord ville blive inddragne til yderligere Kornavl? den fysiske Mulighed er der; det Eneste, der skulde afskrække fra at inddrage ny Jord maatte da være, at Priserne allerede vare sunkne for dybt til, at det kunde betale sig yderligere at udvide Kornavlén. At Priserne allerede skulle nærme sig et saadant Lavmaal, betvivles af Mange, — medens omvendt Andre paastaa, at de amerikanske Landmænd neppe nok faa deres Produktionsomkostninger dækkede, og at kunde lave Fragter gjøre dem det muligt at udføre til Evropa. For Fjerntstaaende er det vanskeligt at have nogen begrundet Mening herom; kun saameget er vist, at Fragten Højde er af afgjørende Betydning for den amerikanske Export til Evropa: de høje Fragter og Jernbanetarifer i 1872 gjorde det saaledes i den Grad umuligt for de vestlige Territorier at føre deres rige Overskud til Udlandet, at Millioner af Tønder Hvede ligefrem blev opbrændt eller anvendt til Gjødning, — medens de billige Fragter paa en næsten unaturlig Maade kunne begunstige Udførselen. For Tiden ere nu Fragtsatserne yderst gunstige for Exporten. Jernbaner, Kanaler og alle Transportmidler kappes om at byde Kornhandelen gunstige Betingelser, da omtrent al anden Handel er trykket. De forskjellige konkurrerende Linjer underbyde hverandre i den Grad, at medens f. Ex. i 1865 Transport af 1 Centner Hvede fra Chicago til Liverpool kostede 5 M. 11 Pf., var Fragten 1876 sunken til 2,55 à 2,71 M., og senere sank den endnu yderligere. Det er for en stor Del disse billige Fragter, der have gjort Trykket af de gode amerikanske Høste saa generende for de europæiske Landmænd. Man maa nu

vistnok antage, at de nuværende Fragter ere uforholdsmæssigt billige, og at Skippere og Jernbaner ikke egenlig profitere ved dem, men nærmest kun holde dem, for ikke at lade deres Kapitaler henligge ganske unyttede. Det tør derfor vel ventes, at de, naar Forretningslivet atter kommer til Kræfter, ville hæve sig, — men dog ganske vist ikke til den prohibitive Højde, der i 1872 ligefrem dømte rige Afgrøder til Ødelæggelse. Paa den anden Side maa det dog bemærkes, at Kommunikationsvæsenet vil gjøre fortsatte Fremskridt og byde Kornhandelen ny Lettelser: Erie-Kanalen skal udvides og uddybes; Mississippi-Mundingerne ligesaa; og Gjennemboringen af Panama-Tangen vil utvivlsomt øve Indflydelse paa det amerikanske Landbrug og dets Exportevne.

Resultatet bliver da dette: Paa den ene Side, var de to sidste Aars Høst af en saa overordenlig Rigdom, at de ville være at betragte som exceptionelle; ligeledes have de uforholdsmæssigt dybt sunkne Fragter gjort det undtagelsesvis let for Amerika at sende sit Korn til Evropa; — paa den anden Side svækkes de gode Forhaabninger, man maatte uddrage af hine Forholds exceptionelle Karakter, væsenlig ved den særdeles betydelige Udvidelse af det dyrkede Areal, (der neppe atter vil svinde ind, men maaske snarere vil gaa yderligere frem), og vel ogsaa ved Udsigten til ny Transportlettelser. Maaske kunne vi i Fremtiden regne paa noget højere Priser end de nærværende; men den amerikanske Konkurrence vil dog ogsaa fremtidigt være mere trykkende, end den var, vel ikke i de allersidste Aar, men i noget tidligere Aar; der bør altsaa tillægges den en varig Karakter; særdeles lave Kornpriser ville i de kommende Tider vise sig hyp-

pigere end i de svundne, og for saa vidt tør man ikke sige, at de evropæiske Kornavlere have smilende Udsigter.

Men ere Udsigterne da mere lovende for den evropæiske Kvæg-, Kjød- og Mejeri-Produktion? Neppe! Den amerikanske Export har paa dette Omraade gjort saa stadige, saa uafbrudte Fremskridt, at Landmændene vanskeligt her tør haabe paa noget afgjørende Tilbage- tog. Amerika har her haft særlige Vanskeligheder at overvinde, fordi det engelske Publikum stillede sig uvilligt ligeoverfor de amerikanske Varer; — men Vanskelighederne synes nu at være overvundne: Englænderen spiser nu med største Fornøjelse amerikansk Ost; af amerikansk Flesk og Skinke spiser han ligesaa meget som af engelsk; det amerikanske Fedt viser sig i stedse større Masser, og for amerikansk Oxekjød betale de ellers saa kræsne Englændere høje Priser. Og at Amerika, naar dets Kreaturprodukter først have erobret et Marked i Evropa, vil formaa at udvide Exporten heraf, er neppe tvivlsomt. Efter at den langvarige Borgerkrig — der saa stærkt decimerede den amerikanske Kreaturstyrke — er bleven forvundet, er Antallet paa Hornkvæg, Faar og Svin blevet betydeligt udvidet: i de 8 Aar 1870—78 voxede Tallet paa Hornkvæg fra 23 800 000 til 30 500 000, medens Faarenes voxede fra 28 400 000 til 35 700 000, og Svinebestanden steg fra 25 000 000 Stk. til 32 200 000 Stk. Muligheden af en Udvidelse af den amerikanske Export lader sig neppe bestride; — om denne Mulighed skal blive til Virkelighed, afhænger væsenligt af Spørgsmaalet, om Amerika vil kunne sælge saa billigt, at de billige Priser ogsaa fremdeles ville friste til større Forbrug. Thi mellem de amerikanske Kreaturprodukters og det transatlantiske Korns Betydning for Evropa er der en væsen-

lig Forskjel: Vesteuropas stigende Kornforbrug gjorde tildels et Korntilskud nødvendigt, medens de amerikanske Kreaturprodukter kun takket været deres forholdsvis billige Pris erobrede sig Konsumenter, — Konsumenter, der ellers vilde have spist mindre Kjød. Men nu er det sandsynligt, at Amerika vil kunne levere Kreaturprodukter til forholdsvis lave Priser: Kvægopdræt og Kvægfødning er i Amerika langt mindre bekostelig end hos os. De unge Dyr trænge ikke der til den samme omhyggelige Pleje som hos os, og den kunstige, kostbare Fødning er ikke der af samme Art som paa denne Side Atlanterhavet: Amerikas yppige Enge ernære de unge Dyr, og nogen Fodring med Majs, — hvoraf Amerika har uhyre Marker, endnu større end Hvede-Markerne — feder hurtigt de voxne Dyr, uden at lægge noget større Beslag paa Menneskets plejende Haand. Den Maade, hvorpaa Fødningen hyppigt foregaar i Amerikas vestlige Stater, skildrer John Evert saaledes i sin Bog «Meat Production»: «Saasart Majsen nærmer sig Modenhed, men dog inden den er fuldmoden, blive nogle af de bedste paa Engene fodrede Kreaturer bragte ind paa Majsmarkerne, hvor de blive, saalænge Markerne byde dem rigelig, overflødig Næring, — og derved komme Dyrene i en saa fortrinlig Foderstand, og Kjødet bliver af en saa udsøgt Kvalitet, at de samme Resultater ikke kunne opnaas paa anden Maade. Hvad der bliver tilbage paa Markerne, efter at Hornkvæget har ædt det Bedste, fortæres af en Flok Svin, der afløse Hornkvæget, og som i kort Tid komme i en ligesaa fortrinlig Foderstand som deres Forgængere.» Naar man tager denne bekvemme Fødningsmaade og overhovedet alle de heldige Betingelser i Amerika i Betragtning, vil man ikke kunne betvivle, at Amerika ogsaa med Hensyn

til de forskjellige Kreaturprodukter fremtidigt vil være de evropæiske Landmænd en farlig Konkurrent. Foreløbig har Exporten af de omtalte Produkter nærmest berørt England; men det er sandsynligt, at den stedse mere vil føles ogsaa af andre evropæiske Lande. Det er derfor noget tvivlsomt, om man handler rigtigt i, at opfordre Landmændene til at lægge Vind paa Kjødproduktionen, for i den at søge Erstatning for de tilbagegaaende Kornkonjunkturer. Selv om man ogsaa indrømmer, at Forholdene i enkelte Retninger i de sidste Aar have stillet sig usædvanligt gunstigt for den amerikanske Export, saa synes man dog, naar Alt tages i Betragtning, at burde belave sig paa en varig Konkurrence fra Amerikas Side, — ikke blot med Hensyn til Kornforsyningen men ligesaa fuldt med Hensyn til de evropæiske Markeders Forsyning med Kjød, Flæsk, Fedt og Mejeriprodukter. Dette er jo meget glædeligt for Konsumenterne, — men for Producenterne er det mindre morsomt.
